

HÉT KARPER-EILAND VAN NEDERLAND GOEREE- OVERFLAKKEE

Wie veel karpertjes wil vangen kan kun naar een commerciële visvijver of een verenigingswater met een hoge karperbezetting gaan. Peter Berrevoets (22) doet dat echter niet. Hij woont nabij het Zuid-Hollandse eiland Goeree-Overflakkee en komt in de polder net zo gemakkelijk in de dubbele cijfers.

TEKST: ROBERT DE WILT > FOTOGRAFIE: SANDER BOER

“Op Goeree zijn er voor de ‘zoete’ sportvisser voldoende mogelijkheden. Met name voor de karperliefhebbers. Kijk maar op de VISplanner, dan zie je dat iedereen met de VISpas in dit stuk polder mag vissen”, zegt Peter terwijl we aan de rand van het dorpje Dirksland staan. Hij is net klaar met zijn rondje voerplekjes aanleggen. Tijd om in de schaduw van een boom het strijdplan door te nemen. “De kreken en vlieten van het eiland staan grotendeels met elkaar in verbinding en overal miegelt het van de karper. Nou ja, karpertjes. Want het gros is klein spul. Beetje struinen met de pen, een paar voerplekjes afvissen, dat gaat zeker lukken!”

VANGSTGARANTIE

We hoeven vandaag alleen geen dertigponders te verwachten. “Wat hier zwemt is zo goed als allemaal het product van natuurlijke voortplanting. Er zwemmen heus wel oudere vissen, uitschieters tot over de 30 pond. Mijn record op Goeree is een schub van 34 pond. Dus verrassingen behoren tot de mogelijkheden, maar het zijn wel uitzonderingen. Het bestand bestaat hoofdzakelijk uit slanke schubjes van tien tot twaalf pond. Visjes die overigens wel sterk zijn en bijzonder leuk weerwerk bieden. En bovendien zorgen ze voor vangstgarantie”, zegt de hovenier van beroep.

EINDELOZE KREKEN TE MIDDEN VAN UITGESTREKTE, VRUCHTBARE AKKERS: DAT IS HET DECOR VAN GOEREE-OVERFLAKKEE

HITTEGOLF

Een VISbladreportage heeft echter de makke dat er vrijwel altijd minstens één ‘maar’ achteraan komt. En die ontbreekt nu dus ook niet. “Maar met deze tropische temperaturen denk ik dat het nog weinig zin heeft om nu al te beginnen”, zegt Peter. Normaliter houdt de redactie niet zo van smoesjes voorafgaand aan de reportage. Maar in dit geval moeten we Berrevoets volledig gelijk geven. Het is 15.00 uur en de thermometer van de auto geeft een temperatuur van 34 graden aan. De hittegolf is officieel en de zon brandt keihard door. De musen zijn nergens te bekennen, die zijn vermoedelijk van het dak gevallen. Dit is inderdaad even andere koek.

WAAKHONDEN

Een goed uur en een paar liter drinkwater verder, opert Peter om toch maar naar het voerplekje te gaan dat hij een paar uur terug als eerste heeft aangelegd. Maar voordat we daar arriveren, trapt Peter halverwege de route al op de rem. Van bovenaan de dijk wijst hij naar beneden, waar een groep van zeker tien karpers wild om zich heen hapt. We parkeren de auto en hooguit twee minuten later ligt Peter’s drijvende broodkorst al tussen de karpers. Zou het hier dan zó snel gaan? Nou, nee. Een stel driftige waakhonden komt poolshoogte nemen en maakt vanaf de overkant veel kabaal langs de oever. Als gevolg daarvan rennen ook de paarden in het achterliggende weiland druk van links naar rechts heen en weer. “Dat wil wel lekker trillen, met die kleigrond hier”, moppert Peter. Resultaat: weg karpers.

HAPPERS

Op het eerste oog lijkt het hier om een lullige, doodlopende sloot van hooguit 300 meter lengte te gaan. Maar schijn bedriegt. “Kijk eens onder dat dorre, overhangende gras. Daar ligt een duiker. Die gaat onder de dijk door. En achter die boerderij daar verderop buigt het water de hoek om. Dit is een kreek van tientallen kilometers lang”, zegt Peter terwijl hij snel de dijk op klautert. “Misschien ligt de vis aan de andere kant van de duiker.” Warempel: ook hier spotten we een groep happende karpers aan het wateroppervlak, pal langs een rietkraag. Misschien zijn het dezelfde vissen, misschien betreft het andere. Waar ze precies op aan het happen zijn, is niet helemaal duidelijk. In elk geval niet op de drijvende broodkorst, want die wordt stoïcijns genegeerd – hoe mooi Peter de korst ook voor hun bekken presenteert. “Dit is wel een beetje vaag man!”

VIJF MINUTEN PER STEK

“Maar we hebben nog even. In totaal heb ik zes voerplekjes gemaakt, verspreid door de hele polder. Dus laten we de rit vervolgen naar de volgende voerplek.” Een

De polders van Goeree, Tholen en de Zeeuwse eilanden zijn onontdekte karper-paradijsjes.

‘Vanwege de aanhoudende droogte pompen ze water vanuit het Haringvliet de polders in’

goede twee kilometer verderop monteert Peter een penmontage. “Op alle plekjes heb ik twee handjes voer gegooit, heel compact. Een mix van gekookte mais, blikmais, pellets en een vloeibare attractor erdoor. Een smikkelmix. Dus als het goed is, ligt de vis al klaar. Het is meestal ook binnen vijf minuten raak, en anders verkassen we gewoon naar het volgende voerplekje. Zo ving ik een paar dagen geleden samen met mijn vismaat Yvon nog zeven karpers in twee uurtjes vissen. Het zou ondanks deze snikhete dag toch wel moeten lukken, zou je zeggen.”

VISMEESTER

Direct nadat Peter zijn mais voor een duiker laat zakken, begint het pennetje al te bewegen. Aan de korte, felle tikjes te zien komt die niet van karper maar van de talrijk aanwezige voorntjes. “Witvis genoeg hier. Je vangt ook regelmatig giebels, windes en af en toe een brasem. Er zwemt in de polder trouwens ook veel roofvis. Snoekbaars, baars, snoek, roofblei.” Het verbaast Peter dat er zo weinig wordt gevestigd in de polders op Goeree. “Terwijl de witvisser zijn hart hier echt kan ophalen.” Overigens ziet hij op Goeree wel steeds meer jeugd aan de waterkant. Als gediplomeerd VISmeester en actief vrijwilliger voor Sportvisserij Goeree-Overflakkee – de hengelsportvereniging op dit eiland – levert Peter daar zelf ook een bijdrage aan. “Samen met Sportvisserij Zuidwest Nederland geven we jeugdcurssussen en vislessen op basisscholen.” Hij pakt zijn telefoon en scrollt door visfoto’s die kids hem per WhatsApp hebben doorgestuurd. “Het is toch leuk dat je die kin- >>

Het gros van het karperbestand bestaat uit kleine, maar wel oersterke powerschubjes!

deren enthousiast krijgt voor het vissen. En het valt me op dat ze het vissen snel oppikken. Tips hebben ze niet meer nodig. Maar als ik weer eens een nieuw landingsnet of onthaakmatje koop en mijn oude spullen wegdoe, weten ze me wel snel te vinden", knipoogt hij.

STAANDE HAAK

We kunnen uitgebreid ingaan op Peter's vistechniek, maar heel zinvol is dat niet. "Het mooie aan deze polders is dat eigenlijk alles werkt. Ik houd van oppervlaktevissen en penvissen, maar vis ook net zo lief statisch met steunen; zeker 's winters. Van hengeldruk is hier geen sprake, dus ingewikkelde rigs kun je thuis laten. Nu vis ik ook gewoon met een staande haak. Ze spugen het aas niet zo snel uit, ook niet als ze de lijn voelen. Een paar dagen geleden kreeg ik continu tikjes op de dobber. Ik dacht aan witvis, maar na een halve minuut

lifte ik toch maar even mijn hengel. Dat was dus gewoon karper, en hij zat goed diep in de bek gehaakt." Intussen begint de zon aardig te zakken en geeft de thermometer in de auto 'slechts' 27 graden aan. Nog steeds niet frisjes natuurlijk, maar wel een stuk schappelijker dan een paar uur geleden. Vis levert het nog steeds niet op, want ook op het tweede en derde voerplekje krijgen we geen actie.

HELDER WATER

Dan dropt Peter zijn pennetje op voerplek nummer vier, naast een brug. We staan hier aan de rand van de bebouwde kom van Dirksland. Er blijkt kort onder de kant ruim 1,30 meter water te staan. Het water is ook tamelijk helder. "Dit stuk heet De Boezem. Vanwege de droogteperiode heeft het waterschap water vanuit het Haringvliet door de polders gepompt. Daardoor is het nu een stuk helderder dan normaal. Die continue doorstroming is bij dit tropische weer wel ideaal. Ik heb hier in de omgeving nog geen noemenswaardige vissterfte waargenomen." Dan – al na een minuut – gaat Peter's pennetje resoluut aan de wandel. Na een korte mep met zijn 1,25 lbs penhengel ontploft het water. "Karper!", galmt het over het eiland.

POWERVISJES

Berrevoets heeft niets te veel gezegd: de Goeree 'polderknol' geeft waar voor zijn geld. De vis probeert onder de brug door te zwemmen, maar Peter houdt de druk erop en weet de vis te keren. Na een drill van enkele minuten staan we licht verbaasd te kijken wat voor een petieterig schubje dit spektakelstuk op zijn geweten blijkt te hebben. "Powervisjes", zegt Peter terwijl het net onder de vis glijdt. "Zo gaat het hier normaal dus altijd, op elk voerplekje. Inleggen, effe wachten, vis vangen en door naar het volgende stekje. Zo heb ik dagen meegemaakt van meer dan twintig karpers in een paar uurtjes vissen. Het zal vandaag echt aan de extreme hitte hebben gelegen dat het wat minder vlotjes liep. En die happers van eerder vanmiddag, dat kan haast alleen maar happen naar zuurstof zijn geweest", verklaart Peter. Dat je hier op Goeree-Overflakkee leuke aantallen karpers kunt vangen, is ons inmiddels wel duidelijk. "Er zwemt zat karper. Je kunt hier met gemak dubbele cijfers vangen, zelfs 's winters! Dat geldt trouwens niet alleen voor Goeree-Overflakkee hoor. Op de Zeeuwse eilanden en op Tholen is het van hetzelfde laken een pak. En met de VISpas kun je in veel van deze licht brakke polders prima terecht. Maar onbekend maakt onbemind..."